

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **statutární město Ústí nad Labem**, se sídlem úřadu Velká Hradební 2336/8, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2015, č. j. MF-28133/2014/12, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 10. 2017, č. j. 15 Af 33/2015 - 83,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad platebním výměrem ze dne 7. 1. 2014, č. j. RRSZ 316/2014, vyměřil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně u projektu „*Revitalizace Domu kultury – část C, D*“ ve výši 2 102 433 Kč. Žalovaný zamítl odvolání žalobce v záhlaví označeným rozhodnutím.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který rozhodnutí žalovaného zrušil shora uvedeným rozsudkem a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Současně požádal o přiznání odkladného účinku. Návrh odůvodnil tím, že považuje za žádoucí vyčkat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci samé. Újma by byla způsobena právními následky případného rozhodnutí vydaného v rozporu se zákonem za situace, kdy dosud není postaveno najisto, zda došlo k porušení rozpočtové kázně. Stěžovatel zdůraznil, že s veřejnými prostředky lze nakládat pouze v souladu se zákonem, konkrétně s § 14 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích. Podle tohoto ustanovení musí být majetek státu využíván účelně a hospodárně k plnění funkcí státu a k výkonu stanovených činností. Příslušná organizační složka je proto povinna využívat všechny právní prostředky při uplatňování a hájení práv státu jako vlastníka. Návrh na přiznání odkladného účinku zcela zřejmě není v rozporu s veřejným zájmem, ale naopak veřejnému zájmu svědčí. Veřejný zájem spočívá v legitimním rozhodování stěžovatele, který je vázán „*principem enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí*“ a zásadou zákonnosti, podle které je povinen postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy.

[4] Žalobce uvedl k návrhu na přiznání odkladného účinku, že pro vyhovění návrhu neshledává žádný důvod. Z návrhu neplyne, že by právní následky napadeného rozsudku znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu. Provedení nového řízení za újmu považovat nelze. Argument vztahující se k nakládání s veřejnými prostředky je zcela irelevantní, neboť hospodárné nakládání s veřejnými prostředky je obecnou zásadou platnou pro celý veřejný sektor.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci nejsou naplněny zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Především je třeba mít na paměti mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[7] Podle tohoto ustanovení soud může přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.).

[8] V usnesení ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, č. 1255/2007 Sb. NSS, rozšířený senát uzavřel, že zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou stanoveny shodně pro všechny stěžovatele (žalobce, žalovaného i osoby zúčastněné na řízení). Zpravidla však budou opřeny o různé skutkové okolnosti spojené s negativními důsledky výkonu rozhodnutí krajského soudu podle toho, která z procesních stran je uplatní. Kasační stížnosti žalovaného správního orgánu bude odkladný účinek přiznán pouze v ojedinělých případech, v nichž by respektování soudního rozhodnutí mohlo způsobit závažné důsledky.

[9] Závěry usnesení č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, které se opíralo o předchozí právní úpravu (účinnou před novelizací soudního řádu správního zákonem č. 303/2011 Sb.), rozšířený senát potvrdil v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, i pro řízení podle soudního řádu správního v současném znění. Zdůraznil, že otázka zákonnosti rozhodnutí není důvodem pro přiznání odkladného účinku. Odkladný účinek soud přizná kasační stížnosti správního orgánu pouze výjimečně, pokud by odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bylo podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení by v konkrétním případě představovalo nepoměrně větší újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.

[10] Újmou správního orgánu přitom nebude ohrožení jakéhokoliv veřejného zájmu, resp. veřejného zájmu v širším slova smyslu, např. zájmu na obecném výběru daní, na jednotném postupu správních orgánů nebo na procesně hladkém průběhu řízení. Za ohrožení důležitého veřejného zájmu lze naopak považovat např. ochranu vzácné kulturní památky, která by mohla být nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného nevratně poškozena nebo zničena, vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku apod. (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, odst. 32 a 33).

[11] Stěžovatel odůvodnil žádost o přiznání odkladného účinku obavou, že by mohl v dalším řízení, v němž se bude řídit právním názorem krajského soudu, vydat nezákonné rozhodnutí, pokud by následně Nejvyšší správní soud argumentům stěžovatele uvedeným v nyní předložené kasační stížnosti přisvědčil. Tento argument doplnil důrazem na hospodárné a účelné vynakládání veřejných prostředků v souladu se zákonem.

[12] Povinnost stěžovatele rozhodnout o odvolání žalobce v souladu s právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku krajského soudu však nemůže být sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku. V této souvislosti je třeba opětovně připomenout usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, podle kterého je správní orgán povinen pokračovat v řízení a respektovat přitom závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku krajského soudu bez ohledu na to, zda byla podána kasační stížnost. Pokud se správní orgán pravomocným soudním rozhodnutím neřídí a nepokračuje v řízení, může se za určitých okolností jednat o nečinnost, proti níž lze brojit podáním žaloby ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s. Podání kasační stížnosti vyjadřující nesouhlas s napadeným rozsudkem tedy nemůže samo o sobě vést k tomu, že procesy navazující na pravomocné rozhodnutí krajského soudu ustanou až do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

[13] Skutečnost, že správní orgán má povinnost o věci rozhodnout v souladu se zrušujícím rozsudkem krajského soudu, sama o sobě nemůže vést k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti už jen proto, že by tímto způsobem mohl argumentovat každý správní orgán, jehož rozhodnutí bylo zrušeno. Takový postup by se však dostal zcela mimo shora popsany smysl a znění zákonné úpravy (srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, odst. 36 a 37).

[14] Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správního orgánu je proto vyhrazeno pouze pro mimořádné případy, kdy by okamžitým výkonem soudního rozhodnutí mohlo dojít k závažným důsledkům, obdobným těm, které zmínil rozšířený senát. O takovou mimořádnou situaci se však v nyní posuzované věci nejedná.

[15] Z tvrzení stěžovatele ani z obsahu spisu nevyplývá, že by rozsudek krajského soudu mohl mít takové právní následky, které by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.

[16] Nejvyšší správní soud proto návrh na přiznání odkladného účinku zamítl.

[17] Závěrem soud připomíná, že usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu